

پرونده شماره ب ۵۵

شعبه یک

حکم شماره ۵۵-۱ ب ۴۵۷-

شرکت مخابرات ایران،

خواهان،

- و -

ایالات متحده امریکا،

خوانده.

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان دآوری دعاوی ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
DATE	19 DEC 1939
	تاریخ ۱۳۶۸ / ۹ / ۲۸

 حکم

حاضران

از طرف خواهان:

آقای محمد کریم اشراق،

نماینده رابط دولت جمهوری اسلامی ایران،

آقای علی حیرانی نوبری،

معاون نماینده رابط،

دکتر علی اکبر ریاضی،

مشاور حقوقی نماینده رابط،

آقای کرمعلی کمايستانی،
دستيار حقوقی نماینده رابط،
آقای محسن عسگری و آقای حسين شهرياری،
نمایندگان خواهان.

از طرف خوانده: آقای تیموتی ئی. ريميش،
نماینده رابط ایالات متحده امریکا،
آقای ویلیام ام. هیوز،
نایب رئیس سابق دکو یوروپ،

سایر حاضران: آقای مايکل اف. رابوین،
معاون نماینده رابط ایالات متحده امریکا.

فهرست مطالب

صفحه

۴

یک - واقعیات و اظهارات

- ۴ الف - ادعای مربوط به خدمات ارائه شده به دکو - یور
- ۵ ۱ - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا
- ۱۸ ۲ - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلفنی تهران - آنکارا
- ۲۴ ب - ادعای مربوط به استفاده از خط تلفن در تبریز
- ۲۵ ج - بهره و هزینه‌ها

۲۶

دو - اسباب موجه حکم

- ۲۶ الف - صلاحیت
- ۲۷ ب - ماهیت
- ۲۸ ۱ - ادعای مربوط به خدمات ارائه شده به دکو - یور
- ۲۸ الف - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا
- ۳۱ ب - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلفنی تهران - آنکارا
- ۳۲ ۲ - ادعای مربوط به استفاده از خط تلفن تبریز
- ۳۲ ج - بهره و هزینه‌ها

۳۳

سه - حکم

۱ - ادعای مطروح در این پرونده، از دو فقره قرارداد که بموجب آنها خواهان، شرکت مخابرات ایران ("شرکت مخابرات") قرار بود تعدادی خطوط مخابراتی به منظورهایی دفاعی را به صورت استیجاری در اختیار دفتر ارتباطات بازرگانی [وزارت] دفاع ایالات متحده - [واحد] اروپا ("دکو - یور") قرار دهد و همچنین از استفاده ادعایی کنسولگری ایالات متحده از یک خط تلفن در تبریز، ناشی می‌شود. شرکت مخابرات در ادعای خود راجع به قرارداد اول با دکو - یور مبلغ -/۲,۷۰۰,۰۰۰ ریال بابت استفاده از یک کانال تلگرافی استیجاری بین تهران - آنکارا در فاصله دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] تا نهم آذرماه ۱۳۵۲ [۳۰ نوامبر ۱۹۷۳] مطالبه می‌کند. ادعای مربوط به قرارداد دوم با دکو - یور به مبلغ -/۲,۸۰۳,۱۲۵ ریال و بابت استفاده از یک کانال تلفنی استیجاری بین تهران و آنکارا در فاصله ۱۲ آذرماه ۱۳۵۲ [سوم دسامبر ۱۹۷۳] تا دهم مهرماه ۱۳۵۳ [دوم اکتبر ۱۹۷۴] می‌باشد. و بالاخره، شرکت مخابرات مبلغ -/۱۱۵,۳۵۳ ریال بابت استفاده از یک خط تلفن در تبریز از ژوئن ۱۹۷۸ تا ۱۲ آبانماه ۱۳۵۸ [سوم نوامبر ۱۹۷۹] مطالبه می‌کند. بنابراین خواهان جمعا" مبلغ -/۵,۶۱۸,۴۷۸ ریال، به علاوه بهره و هزینه‌ها، مطالبه می‌کند. خوانده، ایالات متحده آمریکا مبلغ ۵۰/۱,۰۵۳,۳۳۹ ریال بدهی بابت استفاده از کانال تلگراف را می‌پذیرد، ولی هر بدهی دیگری را انکار می‌کند. پس از تبادل لوایح، جلسه استماعی در ۲۴ اسفندماه ۱۳۶۷ [۱۵ مارس ۱۹۸۹] برگزار گردید.

یک - واقعیات و اظهارات

الف - ادعای مربوط به خدمات ارائه شده به دکو - یور

۲ - در اوایل دهه ۱۹۷۰، دکو - یور برای تأمین خدمات مخابراتی که بتواند پرسنل

امریکایی مقیم ایران را با سیستم مخابراتی مورد استفاده سازمان ارتباطات دفاعی ایالات متحده ("استراتکوم") مرتبط سازد، مذاکراتی را با مقامات ایرانی آغاز کرد. دکو - یور به یک کانال تلگرافی و یک کانال تلفنی بین تهران و مرکز مخابراتی استراتکوم در آنکارا نیاز داشت که: (۱) مخابرات راه دور بین یک ایستگاه گیرنده و انتقال دهنده مرکزی ("ایستگاه رله اصلی") که توسط ترکیه اداره می‌شد و یک ایستگاه رله اصلی در تهران که توسط ایران اداره می‌شد و (۲) مخابرات از طریق کابل های دنباله مدار ("شبکه محلی") که تأسیسات ایالات متحده در ایران یا ترکیه را به ایستگاههای رله اصلی مرتبط می‌ساخت، تأمین نماید.

۱ - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا

۳ - مقامات وزارت پست و تلگراف و تلفن ایران ("وزارت پست و تلگراف") و نمایندگان دکو - یور در جلسه‌ای که در تاریخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] در تهران تشکیل گردید، بر سر ترتیبات اجاره کانال تلگرافی که مستلزم استفاده از تسهیلات وزارت پست و تلگراف برای بخش راه دور، بین ایستگاههای رله اصلی و استفاده از تسهیلات شرکت تلفن ایران برای شبکه محلی بین ایستگاه رله اصلی در تهران و سفارت امریکا بود، به توافق رسیدند. خواهان، شرکت مخابرات ایران، بعداً "عهده‌دار مسئولیتی شد که ایران در ارتباط با این کانال بر عهده گرفته بود.

۴ - ایالات متحده اظهار می‌دارد که شرایط توافق حاصله همانهایی هستند که در نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] آقای هیوز، نایب رئیس وقت دکو - یور به وزارت پست و تلگراف منعکس شده است. در نامه آمده است که منظور از صدور آن عبارت بود:

از انجام ترتیبات رسمی از طریق مجاری ذیصلاح دولتی، برای اجاره بخش راه دور کانال از اداره میکروویو وزارت پست و تلگراف با استفاده از سیستم میکروویو سنتو و شبکه محلی شرکت تلفن ایران و با استفاده از تسهیلات محلی آنها...

۵ - در نامه مزبور از وزارت پست و تلگراف درخواست شده بود که یک کانال تلگرافی خصوصی ۵۰ باندی بین تهران و آنکارا حداکثر تا دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] تأمین گردد، و اعلام می نمود که ایالات متحده

بابت بخش ایرانی راه دور کانال، حق اشتراک ماهانه‌ای خواهد پرداخت که براساس فرمول نرخ خاص و ارزش فرانک طلا به شرح زیر محاسبه می شود:

فرانک طلا $۸,۱۰ = ۳$ دقیقه مکالمه تلفنی ترکیه ایران
ریال $۲۵ = ۱$ فرانک طلا

هزینه هر واحد ریال مکالمه تلفنی سه دقیقه‌ای بین تهران و آنکارا با احتساب نرخ $۸/۱۰$ فرانک برابر با ۲۵ ریال، بالغ بر $۲۰۲/۵۰$ ریال خواهد بود. بنابراین، نرخ کانال تلگرافی ۵۰٪ رقم $(۲۰۲/۵۰ \times ۱۵۰۰)$ می شود که کل هزینه سراسر کانال تلگرافی را در برمی گیرد و سهم وزارت پست و تلگراف ایران بابت تأمین قسمت خود نصف هزینه کل خواهد بود. دولت ایالات متحده همچنین هر ماه مبلغ $۱,۵۰۰/-$ ریال دیگر بابت هر یک از دو رشته خط لازم برای شبکه محلی به شرکت تلفن ایران خواهد پرداخت. هزینه متعلقه، هر ماه پس از دریافت صورتحساب، به وجه رایج محلی (ریال) هر ماه جداگانه به وزارت پست و تلگراف و شرکت تلفن ایران پرداخت خواهد شد.

۶ - قرار بود صورتحسابها به سرفرماندهی هیأت نظامی ایالات متحده - هیئت مستشاری نظامی ("مستشاری نظامی") که به عنوان دفتر پرداخت هزینه در تهران عمل می کرد، ارسال گردد. در نامه همچنین ذکر شده بود که ایالات متحده ترتیبات لازم برای تأمین بخش کانال مربوط به ترکیه را با آن کشور خواهد داد و حق اشتراک متعلقه جداگانه به ترکیه پرداخت خواهد شد. نامه با این عبارت به پایان می رسید:

همانطور که در آن جلسه توافق شد، اعلام وصول این نامه توسط شمام مبنای رسمی خدماتی خواهد بود که در اختیار دولت ایالات متحده گذارده می شود.

۷ - ایران کانال تلگرافی را در ماه دسامبر ۱۹۷۱ در اختیار ایالات متحده گذارد. بطوریکه در زیر با تفصیل بیشتر توضیح داده می شود، تاریخ دقیق این واگذاری مورد اختلاف است.

۸ - ایالات متحده اظهار می دارد که از آغاز کار مشکلاتی در بهره برداری از کانال وجود داشت. در سوم اسفندماه ۱۳۵۰ [۲۲ فوریه ۱۹۷۲] دکو - یور تلکسی به وزارت پست و تلگراف ایران و پست و تلگراف ترکیه ارسال داشت و ضمن اشاره به یک تلکس قبلی مورخ ۲۲ بهمن ماه ۱۳۵۰ [۱۱ فوریه ۱۹۷۲] خود در همان باره، اعلام کرد که کماکان گزارش هایی از استفاده کنندگان کانال به دکو - یور واصل می شود مبنی بر اینکه کانال کار نمی کند، و درخواست کرد که موضوع مورد بررسی قرار گیرد.

۹ - در نامه دیگری به تاریخ ۱۳ مردادماه ۱۳۵۱ [چهارم اوت ۱۹۷۲] دکو - یور به وزارت پست و تلگراف اطلاع داد:

سوابق نشان می دهد که ظاهراً در اثر معیوب بودن کابل در قسمت محلی کانال بین سفارت آمریکا و پست و تلگراف تهران مشکلاتی از نظر قطع مکرر ارتباط وجود دارد.

۱۰ - در نامه همچنین ذکر شده بود که دکو - یور با مقامات پست و تلگراف ترکیه تماس گرفته تا مشکل شناسایی و در صورت لزوم در هر دو کشور رفع گردد.

۱۱ - در ششم شهریورماه ۱۳۵۱ [۲۸ اوت ۱۹۷۲] دکو - یور تلکسی به آنکارا و تهران

ارسال داشت و طی آن ضمن اشاره به نامه مورخ ۱۳ مردادماه ۱۳۵۱ [چهارم اوت ۱۹۷۲] درخواست کرد آنها را از اقدامات انجام شده برای اصلاح "کیفیت نامرغوب این کانال" مطلع سازند.

۱۲ - در پنجم مهرماه ۱۳۵۱ [۲۷ سپتامبر ۱۹۷۲] دکو - یور طی نامه دیگری به وزارت پست و تلگراف، متذکر گردید که از اوایل ژوئیه ۱۹۷۲ کانال مزبور برای انتقال ترافیک (مخابرات) در حد رضایتبخش عمل نکرده است. دکو - یور همچنین به وزارت پست و تلگراف اطلاع داد که هنوز صورتحسابی بابت سهم ایران از کانال دریافت نکرده است. دکو - یور با استناد به توصیه د - ۱ (کتاب سفید، ۱۹۶۹) مقررات کمیته مشورتی بین‌المللی تلگراف و تلفن ("سی. سی. آی. تی. تی.") ناظر بر اختلالات حاصله در کانال های مخابراتی، درخواست کرد که تا زمانی که کانال مجدداً راه نیفتاده است، هزینه‌ای از دولت ایالات متحده مطالبه نشود.

۱۳ - در دهم شهریورماه ۱۳۵۲ [اول سپتامبر ۱۹۷۳] شرکت مخابرات ضمن طرح مطالبی دیگر، به دفتر امور بین‌المللی و مقررات مخابراتی ایران اطلاع داد که یک کانال تلگرافی در ساعت ۱۱/۳۰ روز دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] به سازمان ارتباطات دفاعی ایالات متحده واگذار شده است. در آن همچنین آمده بود که موضوع طی نامه مورخ چهارم مهرماه ۱۳۵۰ [۲۶ سپتامبر ۱۹۷۱] به معاونت طرح و بررسی و مدیریت کل مخابرات، جهت "عقد قرارداد و تشریفات لازم" گزارش گردیده است.

۱۴ - در دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] شرکت مخابرات صورتحسابی به مبلغ ۲،۵۸۷،۵۰۰/- ریال بابت استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا از تاریخ دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] لغایت نهم آذرماه ۱۳۵۲ [۳۱ اکتبر ۱۹۷۳]

برمبنای حق اشتراک ماهانه‌ای به مبلغ -/۱۱۲،۵۰۰ ریال، برای دکو - یور ارسال داشت. در ششم اسفندماه ۱۳۵۲ [۲۵ فوریه ۱۹۷۴] شرکت مخابرات نامه دیگری برای دکو - یور ارسال داشت و موضوع صورتحساب مورخ دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] و نامه دیگری مورخ ۱۱ بهمن ماه ۱۳۵۲ [۳۱ ژانویه ۱۹۷۴] را به آنها گوشزد نمود. شرکت مخابرات از استراتکوم درخواست کرد نسبت به حواله مبلغ -/۳،۰۰۰،۰۰۰ ریال اجاره بهای کانال تلگرافی تهران - آنکارا از دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] لغایت ۳۰ بهمن ماه ۱۳۵۲ [۱۹ فوریه ۱۹۷۴] تسریع نماید.

۱۵ - در ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] دکو - یور طی نامه‌ای به امضای آقای هیوز به مدیرعامل شرکت مخابرات، به صورتحساب مورخ دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] پاسخ داد. نامه با یادآوری این مطلب آغاز می‌شد که در جلسه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] در دفتر آقای ک - ح پارسا، معاون مخابراتی وزارت پست و تلگراف، موافقت شد که یک کانال تلگرافی بین تهران و آنکارا از طریق سیستم میکروویو سنتو در اختیار دولت ایالات متحده گذارده شود. و با جلب نمودن توجه به این مطلب که طبق اطلاع واصله، آقای پارسا دیگر در وزارت پست و تلگراف نیست، آقای هیوز اسامی سه نفر دیگر از مقامات ایرانی را که در جلسه مزبور حضور داشتند، در نامه خود ذکر کرد.

۱۶ - نامه مزبور ادامه می‌داد که براساس توافق حاصله بین ترکیه و ایران به منظور افزایش هرچه بیشتر خدمات تلگرافی بین دو کشور، در جلسه ۱۸ آبان ماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] موافقت شده بود که به دولت ایالات متحده نیز بابت اجاره‌بهای کانال تلگرافی ۲۵ درصد تخفیف داده شود. در نامه همچنین ذکر شده بود که، طبق توافق ادعایی در ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱]، دکو - یور مستقیماً

با پست و تلگراف ترکیه مذاکره کرده در ۲۰ آبانماه ۱۳۵۰ [۱۱ نوامبر ۱۹۷۱] بابت استفاده از آن بخش از کانال که به ترکیه تعلق دارد، ۲۵ درصد تخفیف بدست آورده است. نسخه‌ای از نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] آقای هیوز به آقای پارسا، پیوست [نامه اخیر] شده بود.

۱۷ - به علاوه، در نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] به هزینه مورد مطالبه در صورت حساب مورخ دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] به این دلیل که به مراتب بیش از مبلغ مورد توافق بود، اعتراض و در آن محاسباتی به شرح زیر، که حسب ادعا با توافق حاصله مطابقت داشت، ارائه شده بود:

الف - هزینه یک مکالمه تلفنی سه دقیقه‌ای بین ترکیه و ایران ۸/۱۰ فرانک طلا است.

ب - یک فرانک طلا معادل = ۲۵ ریال است.

ج - بنابراین هزینه یک مکالمه تلفنی سه دقیقه‌ای به ۲۰۲/۵۰ ریال بالغ می‌شود.

د - وزارت پست و تلگراف ایران برای محاسبه هزینه پیشنهاد نمود ۲۵ درصد تخفیف در تعداد مکالمات سه دقیقه‌ای منظور دارد. معمولاً از ۲۰۰۰ واحد مکالمات سه دقیقه‌ای برای محاسبه استفاده می‌شود که با احتساب ۲۵ درصد تخفیف، تعداد مکالمه سه دقیقه‌ای به ۱۵۰۰ واحد [کاهش] خواهد یافت. بنابراین هزینه ماهانه بابت بخش راه دور کانال تلفن تهران - آنکارا بالغ بر ۳۰۳،۷۵۰،۰۰۰ ریال = $۱۵۰۰ \times ۲۰۲،۵۰$ می‌شود.

ه - طبق مقررات توصیه‌ای سی سی آی تی تی هزینه کانال تله تایپ نصف هزینه کانال تلفن است، بنابراین حق اشتراک $۱۵۱،۸۷۵ = ۳۰۳،۷۵۰ \div ۲$ ریال خواهد بود.

و - سهم ایران از بخش ایرانی کانال دقیقاً نصف مبلغ فوق می‌شود، زیرا ترکیه نصف دیگر را دریافت می‌کند. بنابراین [سهم ایران] $۷۵،۹۳۷/۵۰ = ۱۵۱،۸۷۵ \div ۲$ ریال است.

ز - با احتساب مبلغ /- ۱,۵۰۰ ریال دیگر در ماه، بابت هر شبکه محلی رقم $۳۰۰۰ = ۱۵۰۰ \times ۲$ ریال بدست می آید.

۱۸ - درمورد بخش ایرانی کانال، آقای هیوز مبلغ ۷۵,۹۳۷/۵۰ ریال در ماه بابت بخش راه دور و مبلغ /- ۳,۰۰۰ ریال در ماه بابت دو شبکه محلی را با هم جمع کرده نتیجه می گیرد که کل حق اشتراک قابل پرداخت به ایران حسب توافق به وجه رایج محلی بالغ بر ۷۸,۹۳۷/۵۰ ریال می شود. به علاوه، در نامه آمده بود که طبق اطلاع دریافتی از پست و تلگراف ترکیه، تاریخ شروع محاسبه حق اشتراک بخش ایرانی کانال، باید به ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [ششم دسامبر ۱۹۷۱] اصلاح گردد.

۱۹ - و بالاخره، در نامه ادعا شد که در نتیجه مشکلات خط در داخل ایران، کانال طی دوره ژوئیه ۱۹۷۲ تا دسامبر ۱۹۷۳ با میزان قابل ملاحظه ای اختلال جمعا بالغ بر ۸,۲۰۰ ساعت مواجه شده بود. صورتی حاوی موارد قطع ماهانه بابت آن دوره ضمیمه و اضافه شده بود که گزارش اختلالات کانال مربوط به آخرین ماه هنوز واصل نشده است. دکو - یور تقاضا کرد صورتحسابها مورد تجدید نظر و تعدیل واقع شده تحقیقاتی در مورد اختلالات کانال طی دوره ژوئیه ۱۹۷۲ تا دهم دیماه ۱۳۵۱ [۳۱ دسامبر ۱۹۷۳] و دوره ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [ششم دسامبر ۱۹۷۱] تا نهم تیرماه ۱۳۵۱ [۳۰ ژوئن ۱۹۷۲] معمول گردد. و با استناد به مقررات سی. سی. آی. تی. تی. که توصیه می نمود در صورت وجود سه ساعت اختلال مداوم در کانال های بین المللی باید تخفیف منظور گردد، در نامه تقاضا شده بود [از صورتحسابها] مبلغی از آن بابت کسر شود.

۲۰ - شرکت مخابرات طی نامه مورخ ۱۴ خردادماه ۱۳۵۳ [چهارم ژوئن ۱۹۷۴] خود وصول نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] آقای هیوز را اعلام و به دکو - یور اطلاع داد که از ۱۲ فروردین ماه ۱۳۵۱ [اول آوریل ۱۹۷۲] کلیه

مکاتبات و مراسلات به شرکت مخابرات ارجاع شده‌اند و شرکت مخابرات "درمورد [تقاضای] تخفیف نرخها به طور کلی مشغول مطالعه است".

۲۱ - در ۲۷ تیرماه ۱۳۵۳ [۱۸ ژوئیه ۱۹۷۴] خواهان صورتحساب دیگری فرستاد و مبلغ ۳،۵۶۲،۵۰۰/- ریال بابت اجاره‌بهای استفاده از کانال تلگرافی در فاصله بین دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] تا ۳۱ تیرماه ۱۳۵۳ [۲۲ ژوئیه ۱۹۷۴] مطالبه کرد.

۲۲ - در ۱۱ شهریورماه ۱۳۵۴ [دوم سپتامبر ۱۹۷۵] خواهان صورتحساب دیگری به مبلغ ۵،۱۳۷،۵۰۰/- ریال بابت اجاره‌بهای همان کانال از دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] تا ۳۱ شهریورماه ۱۳۵۴ [۲۲ سپتامبر ۱۹۷۵] برای دکو - یور ارسال داشت.

۲۳ - در ۱۴ شهریورماه ۱۳۵۴ [پنجم سپتامبر ۱۹۷۵] دکو - یور رونوشت نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] خود و پاسخ مورخ ۱۴ خردادماه ۱۳۵۳ [چهارم ژوئن ۱۹۷۴] شرکت مخابرات را برای آن شرکت ارسال و راجع به وضعیت موضوع استفسار کرد.

۲۴ - در پاسخ به صورتحساب مورخ ۱۱ شهریورماه ۱۳۵۴ [دوم سپتامبر ۱۹۷۵]، دکو - یور در پنجم مهرماه ۱۳۵۴ [۲۷ سپتامبر ۱۹۷۵] نامه‌ای برای شرکت مخابرات ارسال و اظهار داشت که استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا از نهم آذرماه ۱۳۵۲ [۳۰ نوامبر ۱۹۷۳] قطع شده است و بر آن اساس تقاضا کرد که اجاره‌بهای این کانال تجدید محاسبه شود.

۲۵ - در چهارم خردادماه ۱۳۵۵ [۲۵ مه ۱۹۷۶] دکو - یور نامه‌ای به شرکت مخابرات نوشت و ضمن اشاره به مکاتبات گذشته اظهار داشت که صورتحساب یا پاسخ قطعی به مکاتبات خود دریافت نکرده است و همچنین "رسما" اظهار کرد که چنانچه قبل از هشتم مهرماه ۱۳۵۵ [۳۰ سپتامبر ۱۹۷۶] پاسخی دریافت نکند، وجهی به شرکت مخابرات نخواهد پرداخت،

زیرا صورتحساب صحیحی ظرف یک مدت موجه، که متضمن نرخهای مورد توافق در جلسه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] بین پست و تلگراف ایران و دولت ایالات متحده باشد دریافت نکرده است.

۲۶ - در پنجم دیماه ۱۳۵۵ [۲۶ دسامبر ۱۹۷۶] شرکت مخابرات صورتحسابی تسلیم و اجاره‌بهای خدمات ارائه شده برای دوره دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] تا ۱۹ آبانماه ۱۳۵۲ [دهم نوامبر ۱۹۷۳] را از نو محاسبه و براساس اجاره‌بهای ماهانه ۱۱۲،۵۰۰/- ریال، جمعا مبلغ ۲،۷۰۰،۰۰۰/- ریال مطالبه کرد.

۲۷ - پس از ارسال اظهاریه‌هایی راجع به آن صورتحساب در بهمن ماه ۱۳۵۵ [فوریه ۱۹۷۷]، ۲۱ اردیبهشت ماه ۱۳۵۶ [۱۱ مه ۱۹۷۷] و ۱۲ شهریورماه ۱۳۵۷ [سوم سپتامبر ۱۹۷۸] و اکتبر ۱۹۷۸، اداره حسابداری بین المللی شرکت مخابرات از اداره حقوقی آن شرکت درخواست کرد که برای وصول مبلغ معوقه اقدام کند.

۲۸ - در ۱۴ آذرماه ۱۳۵۷ [پنجم دسامبر ۱۹۷۸] رئیس هیأت مدیره و مدیرعامل شرکت مخابرات نامه‌ای به دکو - یور ارسال و ضمن اشاره به مکاتبات قبلی شرکت مخابرات درخواست کرد اجاره‌بهای کانال تلگرافی پرداخت گردد. خواهان اظهار می‌دارد که این نامه کوشش دیگری بود برای فیصله دادن به مسئله پرداخت قبل از توسل به اقدام قانونی.

۲۹ - در پاسخ آن نامه، دکو - یور در ماه مه ۱۹۷۹ پیشنهاد مصالحه‌ای برای تسویه مطالبات معوقه بابت کانال تهیه کرد و متذکر شد که تعدادی از نامه‌های قبلی شرکت مخابرات، مذکور در نامه مورخ ۱۴ آذرماه ۱۳۵۷ [پنجم دسامبر ۱۹۷۸] از جمله نامه‌های مورخ پنجم دیماه ۱۳۵۵ [۲۶ دسامبر ۱۹۷۶]، ۱۳ بهمن ماه ۱۳۵۵ [۲ فوریه ۱۹۷۷] و ۲۱ اردیبهشت ماه ۱۳۵۶ [۱۱ مه ۱۹۷۷] را دریافت نکرده است. به علاوه، دکو - یور اظهار داشت که تنها صورتحسابی که دکو - یور دریافت کرده، یعنی صورتحساب مورخ دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] اجاره‌بهای صحیح ماهانه مورد توافق، در آن منعکس نشده است. دکو - یور به نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] خود اشاره کرد که در آن پذیرفته شده بود که اجاره‌بهای جاری ماهانه طبق قرارداد اولیه مبلغ ۷۸،۹۳۷/۵۰ ریال بود.

۳۰ - در پیش نویس مذکور همچنین این ادعا تکرار شده بود که تاریخ شروع ارائه خدمات [مخابراتی] ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [ششم دسامبر ۱۹۷۱] بود، نه دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱]، و آمده بود که پست و تلگراف و تلفن ترکیه می‌تواند صحت یا سقم این مطلب را تأیید کند که ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [ششم دسامبر ۱۹۷۱] تاریخ آغاز و ششم دیماه ۱۳۵۲ [۲۷ دسامبر ۱۹۷۳] تاریخ توقف ارسال صورتحساب توسط ترکیه، بابت استفاده از کانال بوده است.

۳۱ - در پیش نویس مصالحه به گزارش اختلالات منضم به نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] بابت دوره ژوئیه ۱۹۷۲ تا سپتامبر ۱۹۷۳ اشاره و اضافه شده بود که قبل و بعد از آن تاریخ‌ها [نیز] کانال با اختلالاتی مواجه بوده که بابت آنها تخفیفی درخواست نشده است. پیش نویس همچنین اظهار می‌داشت که آخرین نامه‌ای که دکو - یور قبل از نامه مورخ ۱۴ آذرماه ۱۳۵۷ [پنجم دسامبر ۱۹۷۸] شرکت مخابرات دریافت کرده، نامه مورخ ۱۴ خردادماه ۱۳۵۳ [چهارم ژوئن ۱۹۷۴]

شرکت مخابرات بوده است. و نهایتاً پیشنهاد می‌کرد که بابت استفاده از کانال براساس محاسبات زیر تسویه حساب به عمل آید:

محاسبه اجاره‌بها و طلب [دکو - پور] بابت اختلالات کانال

مدت اجاره‌بها	ریال
۱۵ آذرماه تا دهم دیماه ۱۳۵۰ [۶ تا ۳۱ دسامبر ۱۹۷۱] (فقط ۲۵ روز، زیرا اولین روز استفاده طبق مقررات سی. سی. آی. تی. قابل مطالبه نیست)	۶۵،۷۸۱/۲۵
۱۱ دیماه ۱۳۵۰ - نهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول ژانویه ۱۹۷۲ - ۳۰ نوامبر ۱۹۷۳]	۱،۸۱۵،۵۶۲/۵۰
دهم آذر تا ششم دیماه ۱۳۵۲ [اول تا ۲۷ دسامبر ۱۹۷۳] جمع این قسمت	$\frac{۷۱،۰۴۳}{۷۵}$ ۱،۹۵۲،۳۸۷/۵۰

طلب [دکو - پور] بابت اختلالات کانال در فاصله ژوئیه ۱۹۷۲ - سپتامبر ۱۹۷۳

براساس متوسط ۳۰ روز برای هرماه، ۷۲۰ ساعت وقفه در کار کانال وجود داشته که با تقسیم آن بر اجاره‌بهای ماهانه به میزان ۷۸،۹۳۷/۵۰ ریال، نرخ ۱۰۹/۶۴ ریال برای هر ساعت بدست می‌آید که با ضرب آن در ۸،۲۰۰ ساعت وقفه کانال، خواهیم داشت:
(۸۹۹،۰۴۸/-)

جمع کل ۱،۰۵۳،۳۳۹/۵۰ ریال

۳۲ - ایالات متحده مدعی است که پیشنهاد پرداخت این مبلغ، جمعاً ۱،۰۵۳،۳۳۹/۵۰ ریال، به سفارت ایالات متحده در تهران تسلیم گردید تا حضوراً به شرکت مخابرات تحویل شود، ولی به علت رویدادهای سال ۱۹۷۹ که منجر به اشغال سفارت ایالات متحده در نوامبر همان سال گردید، این کار صورت نگرفت.

۳۳ - خواهان بابت استفاده از کانال تلگرافی در فاصله دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] تا نهم آذرماه ۱۳۵۲ [۳۰ نوامبر ۱۹۷۳] حکمی به مبلغ ۲،۷۰۰،۰۰۰/- ریال درخواست می‌کند.

۳۴ - ایالات متحده براین عقیده است که محاسبه اجاره‌بها به شرح مندرج در مصالحه پیشنهادی ماه مه ۱۹۷۹، براساس نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] آقای هیوز، صحیح انجام شده است و خود را فقط به میزان ۱،۰۵۳،۳۳۹/۵۰ ریال بدهکار می‌داند و از دیوان درخواست می‌کند که بقیه ادعا را مردود اعلام کند.

۳۵ - خواهان این اظهار را رد می‌کند که مفاد نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] آقای هیوز مبین توافق فیما بین است. خواهان دریافت نامه را انکار و تأکید می‌کند که هیچگاه وصول آن را اعلام نکرد و اظهار می‌دارد که اجاره‌بهای ماهانه مورد توافق طرفین، بر مبنای نرخهای معمول و رایج در ایران بود و به -/۱۱۲،۵۰۰ ریال بالغ می‌شد. خواهان همچنین استدلال می‌کند که ایالات متحده هیچگاه به صورتحسابهای بابت اجاره‌بها اعتراض نکرد. ایالات متحده دریافت هر صورتحسابی غیر از صورتحسابهای مورخ دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] و ۱۱ شهریورماه ۱۳۵۴ [دوم سپتامبر ۱۹۷۵] را که نسبت به آنها اعتراض کرد، انکار می‌نماید.

۳۶ - هرچند طرفین قبول دارند که استفاده از کانال در ششم دیماه ۱۳۵۲ [۲۷ دسامبر ۱۹۷۳] پایان یافت، ایالات متحده اظهار می‌دارد که ایران عملاً تا قبل از ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [ششم دسامبر ۱۹۷۱] ارائه خدمات را شروع نکرد، بنابراین نباید اجاره بها را از دهم آذرماه ۱۳۵۰ [اول دسامبر ۱۹۷۱] از ایالات متحده مطالبه کند. ایران این موضع را اتخاذ می‌کند که خواه تاریخ شروع ارائه خدمت را دهم یا ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [اول یا ششم دسامبر ۱۹۷۱] تلقی کنیم تأثیری بر موضوع ندارد، زیرا حتی اگر تاریخ موخر تاریخ شروع خدمت تلقی گردد همچنان تعدیل صورتحساب لازم نخواهد بود چرا که ایران فقط برای دوره تا نهم آذرماه ۱۳۵۲

[۳۰ نوامبر ۱۹۷۳] برای ایالات متحده صورتحساب فرستاده است، در حالی که ارائه خدمت عملاً تا ششم دیماه ۱۳۵۲ [۲۷ دسامبر ۱۹۷۳] ادامه داشت.

۳۷ - ایالات متحده همچنین اظهار می‌دارد که کانال تلگرافی در اثر معایب موجود در شبکه محلی متصل به سفارت ایالات متحده در تهران، از ابتدا دچار مشکلاتی از نظر بهره‌برداری بود و با این اظهار که جمع ساعات توقف کار کانال در فاصله ژوئیه ۱۹۷۲ تا پایان نوامبر ۱۹۷۳، ۸،۲۰۰/- ساعت می‌شد و طبق توصیه‌های سی. سی. آی. تی. تی. وی حق دریافت تخفیف نسبت به مواردی را دارد که کانال سه ساعت مداوم توقف داشته باشد، میزان تخفیف متعلقه را به شرح مندرج در پیشنویس مصالحه ماه مه ۱۹۷۹ خود، مبلغ ۸۹۹،۰۴۸/- ریال محاسبه می‌کند.

۳۸ - خواهان نمی‌پذیرد که ایالات متحده توانسته‌است نشان دهد که در کار بهره‌برداری از کانال مشکلاتی از ابتدا وجود داشته است. خواهان مضافاً اظهار می‌دارد که دکو - یور از اوت ۱۹۷۲ به بعد دیگر نامه‌ای درمورد مشکلات ادعایی به خواهان و ترکیه ننوشت و در هر حال خوانده تا ماه مه ۱۹۷۴، یعنی مدت‌ها بعد از دریافت صورتحسابهای خواهان، گزارشی درباره اختلالات کانال تسلیم نکرد. خواهان همچنین منکر از کار افتادن کانال به مدت ۸۲۰۰/- ساعت می‌باشد، زیرا در چنین وضعی ترکیه [حتماً] به ایران اعتراض می‌کرد، حال آنکه اعتراضی نکرد. خواهان اظهار می‌دارد که مشکلات مربوط به شبکه محلی را به مجرد اینکه به وی گزارش می‌شدند، برطرف می‌کرد. بنابراین خواهان ادعای قطع کانال و همچنین تخفیفی را که طبق محاسبه خوانده حسب ادعا به وی تعلق می‌گیرد، رد می‌کند.

۳۹ - ایالات متحده مصر است که آن دولت کرارا "مشکلات کانال، از جمله موارد قطع مکرر آن را به اطلاع خواهان رسانده بود. وی اضافه می‌کند که از نظر توصیه‌های سی.

سی. آی. تی. تی. مطالبه بابت موارد توقف منوط و مشروط به این نشده است که اختلالات کانال در هر مقطع خاص گزارش شود. ایالات متحده یادآور می‌شود که خواهان اولین صورتحساب خود را در دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳]، یعنی در آخرین ماه استفاده از کانال، تسلیم نموده بود. ایالات متحده همچنین به گزارش مورخ ۱۴ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [چهارم مه ۱۹۷۴] خود درباره اختلالات دوره ژوئیه ۱۹۷۲ و دسامبر ۱۹۷۳ استناد می‌کند که در پاسخ به آن صورتحساب تهیه کرده بود، و اظهار می‌دارد که به هیچوجه روشن نیست که چرا خواهان اوت ۱۹۷۲ را تاریخ مهمی تلقی می‌کند.

۲ - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلفنی تهران - آنکارا

۴۰ - در سال ۱۹۷۳ وزارت پست و تلگراف تسهیلات فنی لازم برای تأمین کانال تلفنی بین تهران و آنکارا را نیز که مورد علاقه دکو - یور بود، بدست آورده بود. در ۲۱ شهریورماه ۱۳۵۲ [۱۲ سپتامبر ۱۹۷۳] آقای مورتون ال. بلاستاین، متصدی قراردادهای استراتکوم نامه‌ای به شرکت مخابرات ارسال داشت که در آن به مذاکراتی استناد شده بود که در همان روز با نمایندگان شرکت مخابرات به عمل آمده بود و بر اساس آن مذاکرات مقرر شده بود که شرکت مخابرات بخشی ایرانی کانال تلفنی بین تهران - آنکارا را برای دولت ایالات متحده تأمین کند. نامه همچنین جزئیات توافق راء مشخصاً به شرح زیر، در برمی‌گرفت:

الف: نوع کانال: کانال تلفنی، چهار سیمه، او دی بی، طبق توصیه ام - ۱۰۲ سی. سی. آی. تی. تی. خواهد بود. کانال همراه دستگاه تلگراف ۱۲ کانالی با فرکانس صوتی متعلق به ایالات متحده به کار خواهد رفت.

ب: تاریخ شروع خدمت مورد درخواست: ۲۳ مهرماه

۱۳۵۲ [۱۵ اکتبر ۱۹۷۳]

ج : ترمینال الف: آنکارا، ترکیه، ساختمان توسلوگ

د: ترمینال ب: تهران، ایران، سفارت امریکا

ارتباط با: اس اف سی اترینگتون، تلفن شماره
۸۸۱۲۹۵ - ۸۸۲۳۵۸

ه: حق اشتراک ماهانه بابت بخش ایران -/۲۵۰،۲۸۱
ریال خواهد بود.

۴۱ - به علاوه، نامه اشعار می داشت که وجوه بابت اختلالات پیش بینی نشده که ناشی از
تقصیر مشترک نباشد،

پس از بروز حداقل سه ساعت اختلال در ارائه خدمت، طبق
بند ۵، توصیه دی - ۱ کتاب سفید سال ۱۹۶۹ سی. سی.
آی. تی. تی. مسترد خواهد شد.

۴۲ - قرار بود صورتحسابها به تاسیسات مخابراتی یو اس ای استراتکوم - یور واقع در
تهران ارسال شود. نامه با این جمله ختم می شد که اعلام وصول نامه از طرف
شرکت مخابرات، "مبنای رسمی خدماتی را تشکیل خواهد داد که در اختیار دولت
ایالات متحده قرار می گیرد."

۴۳ - در هفتم آذرماه ۱۳۵۲ [۲۸ نوامبر ۱۹۷۳] هیئت مستشاری نظامی ایالات متحده
در آنکارا "سی جی یو اس ام ای تی" به دکو - یور اطلاع داد که ترمینال
کانال تلفنی واقع در خاک ترکیه دایر گردیده ترکیه منتظر است که تهران بخشی مربوط
به خود را به کار اندازد.

۴۴ - در ۲۷ آذرماه ۱۳۵۲ [۱۸ دسامبر ۱۹۷۳] شرکت مخابرات یادداشتی به دفتر امور
بین المللی و مقررات مخابراتی ارسال و طی آن اعلام کرد که کانال تلفنی از ۱۲

آذرماه ۱۳۵۲ [سوم دسامبر ۱۹۷۳] به کار افتاده است. در نامه دیگری به تاریخ نهم دیماه ۱۳۵۲ [۳۰ دسامبر ۱۹۷۳] به همان دفتر، شرکت مخابرات تأیید کرد که کانال تلفنی تهران - آنکارا پس از "آزمایش نهایی در تاریخ ۵۲/۹/۱۲ [سوم دسامبر ۱۹۷۳]... در اختیار سازمان ارتباطات دفاعی ایالات متحده (استراتکوم)" قرار گرفته است.

۴۵ - ایالات متحده اظهار می‌دارد که اگرچه کانال (موسوم به 6ES4) بین ایستگاه رله اصلی آنکارا و ایستگاه رله تهران مطابق مشخصات کیفی لازم کار می‌کرد، آزمایشهایی که در ژانویه ۱۹۷۴ انجام شد نشان داد که شبکه محلی در تهران در سطحی نمی‌باشد که ارتباط را با کیفیت عالی برقرار سازد و علت آن وجود پارازیت های نامتناوبی بود که در شبکه محلی بین ایستگاه رله اصلی و سفارت امریکا در تهران شنیده می‌شد و کانال را غیر قابل استفاده می‌ساخت. ایالات متحده همچنین اظهار می‌دارد که در سراسر ماه فوریه ۱۹۷۴ طرفین کوشیدند که مشکل را تشخیص داده اصلاح کنند، ولی اشکال در طول ماههای مارس و آوریل ۱۹۷۴ ادامه یافت و ایران نتوانست مکانی را به عنوان مرکز گزارش معایب برای تعیین نقطه عیب در شبکه محلی مشخص کند.

۴۶ - در ۱۵ فروردین ماه ۱۳۵۳ [چهارم آوریل ۱۹۷۴] دکو - یور نامه‌ای به شرکت مخابرات نوشت و اظهار داشت:

گرچه کانال تلفنی در دسامبر ۱۹۷۳ واگذار شد، لیکن به لحاظ کیفیت ضعیف کانال، برقراری تماس از طریق آن برای مشترک مقدور نبوده است. پس از انجام آزمایشهای متعدد روی کانال در ترکیه و ایران، معلوم شد که معایب به شبکه متصل به سفارت امریکا در تهران مربوط می‌شدند. ظرف یک مدت چند ساعته بطور معمول ۲۰ دسیبل انحراف [از مدار] حداقلی بوده است که در این قسمت از مدار

تجربه شده است.

کوشش های مأمورین فنی ارتش ایالات متحده برای اینکه شرکت تلفن بتواند نقایص را برطرف کند، به جایی نرسیده است. آنچه که مانع اقدامات آنها می شود اینست که فقط یک "واحد گزارش معایب" وجود ندارد تا مأمورین بتوانند کار خود را با آن هم آهنگ سازند، بلکه در عوض مجبورند برای تشخیص و رفع عیب با چهار ایستگاه مختلف وزارت پست و تلگراف کار کنند.

با توجه به اهمیت و ارزش زیادی که این کانال دارد، طبق توصیه های M-55 و CCITT M-102 دخالت شخص شما برای فراهم نمودن موجبات رفع معایب و تحویل کانال موجب امتنان خواهد بود. همچنین به منظور برقراری هماهنگی تقاضا می شود که طبق توصیه CCITT M-12 منحصرأ یک واحد گزارش معایب را به اینکار مأمور فرمایید.

۴۷ - ایالات متحده اظهار می دارد که شرکت مخابرات در تأمین کانال با کیفیت لازم و تعیین محل وجود عیب کماکان قصور ورزید. در ۱۵ مهرماه ۱۳۵۳ [هفتم اکتبر ۱۹۷۴] استراکتوم نامه ای به شرکت مخابرات نوشته ضمن اشاره به نامه مورخ ۱۵ فروردین ماه ۱۳۵۳ [چهارم آوریل ۱۹۷۴] خود اظهار داشت که وضع کانال هنوز رضایت بخش و قابل استفاده نیست. بنابراین ایالات متحده درخواست مورخ ۲۱ شهریورماه ۱۳۵۲ [۱۲ سپتامبر ۱۹۷۳] خود را، برای دریافت کانال لغو کرد. دکو - یور همچنین درخواست دریافت کانال از ترکیه را لغو نمود.

۴۸ - در ششم اسفندماه ۱۳۵۲ [۲۵ فوریه ۱۹۷۴] و ۲۷ تیرماه ۱۳۵۳ [۱۸ ژوئیه ۱۹۷۴] شرکت مخابرات صورتحسابهایی را که قبلاً در رابطه با کانال تلگرافی در بالا ذکر شد، برای دکو - یور ارسال داشت که شامل هزینه استفاده از کانال تلفن نیز می شد. صورتحساب مشابهی نیز در ۱۱ شهریورماه ۱۳۵۴ [دوم سپتامبر ۱۹۷۵] ارسال گردید.

۴۹ - در نامه مورخ پنجم مهرماه ۱۳۵۴ [۲۷ سپتامبر ۱۹۷۵] فوق‌الذکر، دکو - یور ضمن اعتراض به صورتحساب مورخ ۱۱ شهریورماه ۱۳۵۴ [دوم سپتامبر ۱۹۷۵] بابت کانال تلگرافی، همچنین اطلاع داد که کانال تلفن در دهم مهرماه ۱۳۵۳ [دوم اکتبر ۱۹۷۴] قطع شده بود. نامه مزبور درخواست می‌نمود که اجاره بهای مربوطه مندرج در صورتحساب تجدید محاسبه و درباره آن توضیح کامل داده شود.

۵۰ - خواهان بعداً "صورتحساب هایی به تاریخ پنجم دیماه ۱۳۵۵ [۲۶ دسامبر ۱۹۷۶]، ۱۳ بهمن ماه ۱۳۵۵ [۲ فوریه ۱۹۷۷]، ۲۱ اردیبهشت ماه ۱۳۵۶ [۱۱ مه ۱۹۷۷]، ۱۲ شهریورماه ۱۳۵۷ [سوم سپتامبر ۱۹۷۸] و ۱۴ آذرماه ۱۳۵۷ [پنجم دسامبر ۱۹۷۸] ارسال داشت که در آنها دوره استفاده از کانال به شرحی منعکس شده بود که در نامه مورخ پنجم مهرماه ۱۳۵۴ [۲۷ سپتامبر ۱۹۷۵] خوانده آمده بود.

۵۱ - خواهان خواستار صدور حکمی به مبلغ -/۲،۸۰۳،۱۲۵ ریال بابت استفاده از کانال تلفنی بین ۱۲ آذرماه ۱۳۵۲ [سوم دسامبر ۱۹۷۳] تا دهم مهرماه ۱۳۵۳ [دوم اکتبر ۱۹۷۴] می‌باشد.

۵۲ - ایالات متحده تقاضا دارد که دیوان ادعا را رد کند. ایالات متحده به این دلیل که هیچگاه نتوانست به خاطر کیفیت ضعیف ادعایی کانال از آن استفاده کند، مسئولیتی برای خود قایل نیست و ادعا می‌کند که علیرغم کوشش برای رفع اختلالات، کانال به سبب مشکلات مربوط به شبکه محلی متصل به سفارت امریکا در تهران قابل استفاده نبود. ایالات متحده استدلال می‌کند که ایران با قصور در تأمین کیفیتی در سطح استاندارد لازم، که یکی از عناصر اساسی توافق فیما بین بود، قرارداد را نقض کرده است. ایالات متحده تأکید می‌کند که طبق قرارداد ایران متعهد بود کانال

تلفن چهار سیمه‌ای را تأمین کند که بتواند هم برای انتقال صوت و هم همراه دستگاه تله تایپ ایالات متحده مورد استفاده قرار گیرد. یک چنین مدار "صوتی - تایی" مستلزم کیفیتی در سطح توصیه ام - ۱۰۲ سی. سی. آی. تی. تی. بود.

۵۳ - شرکت مخابرات انکار می‌کند که تعهدی قراردادی برای تأمین شرایط کیفی مورد اشاره ایالات متحده برعهده داشته است، زیرا هیچ توافق کتبی در اینمورد وجود نداشت. وی همچنین استدلال می‌کند که چنین شرایطی را به هیچ وجه نمی‌توان تضمین نمود. شرکت مخابرات مضافاً انکار می‌کند که کانال تلفن درست کار نمی‌کرده و منکر وجود اشکال در شبکه محلی، رابط ایستگاه رله اصلی و سفارت آمریکا در تهران، می‌باشد. شرکت مخابرات اظهار می‌دارد که ایالات متحده برای مدت چهار ماه قبل از ارسال نامه مورخ ۱۵ فروردین ماه ۱۳۵۳ [چهارم آوریل ۱۹۷۴]، که تنها نامه حاوی شکایت بود، از آن کانال استفاده کرده بود و استدلال می‌کند که هر بار که درخواست رفع عیب به عمل آمد شرکت مخابرات اقدام به رفع عیب نمود. به علاوه، شرکت مخابرات خاطرنشان می‌کند که در نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] دکو - یور ذکری از مشکلات خط تلفن به میان نیامده است. و بالاخره خواهان یادآور می‌شود که دکو - یور در نامه مورخ پنجم مهرماه ۱۳۵۴ [۲۷ سپتامبر ۱۹۷۵] استحقاق شرکت مخابرات برای مطالبه حق اشتراک را مورد اعتراض قرار نداده، بلکه فقط درخواست کرد که صورتحساب را با توجه به اینکه خط تلفن از دهم مهرماه ۱۳۵۳ [دوم اکتبر ۱۹۷۴] قطع شده بود، مجدداً محاسبه کند.

۵۴ - ایالات متحده پاسخ می‌دهد که برای ایجاد رابطه قراردادی، لازم نیست که توافقی به صورت کتبی به امضای طرفین رسیده باشد، و شرایط کیفی مذکور در نامه مورخ

۲۱ شهریورماه ۱۳۵۲ [۱۲ سپتامبر ۱۹۷۳] در حکم یک شرط مشخص قراردادی، مبین استانداردهای بین‌المللی، می‌باشد. ایالات متحده اظهار می‌دارد که، در تلاش خود برای تحصیل کانالی با کیفیت مرغوب، با دادن فرصت رفع عیب به خواهان، با حسن نیت عمل کرده بود و بالاخره، ایالات متحده خاطرنشان می‌سازد که تنها موقعی تقاضای قطع کانال تلفن را کرد که برای او، ظرف مدت معقولی، روشن شده بود که شرکت مخابرات نمی‌تواند یا نمی‌خواهد کانال را به نحو مورد توافق تأمین کند.

ب - ادعای مربوط به استفاده از خط تلفن در تبریز

۵۵ - خواهان اظهار می‌دارد که ایالات متحده مسئول پرداخت صورتحساب تلفن شماره ۵۱۴۴۶ مورد استفاده "میسون امریکایی" در تبریز است، و ادعا می‌کند که "میسون" مزبور تا ژوئن ۱۹۷۸ کلیه صورتحسابها را بصورت ماهانه پرداخت کرد، ولی از ژوئن ۱۹۷۸ تا ۱۲ آبانماه ۱۳۵۸ [سوم نوامبر ۱۹۷۹] دیگر وجهی بابت صورتحسابهای ارسالی نپرداخت. شرکت مخابرات تقاضا دارد حکمی به مبلغ -/۱۱۵،۳۵۳ ریال بابت استفاده از آن خط تلفن برای دوره مزبور به نفع وی صادر گردد.

۵۶ - ایالات متحده هیچ مسئولیتی بابت هزینه خط تلفن تبریز برای خود قایل نیست و از دیوان تقاضا دارد که ادعا مردود شناخته شود. ایالات متحده استدلال می‌کند که اگر، همانطور که وی از دیوان درخواست صدور دستور نموده بود، خواهان مدارک کنسولگری را ارائه می‌نمود، ایالات متحده می‌توانست ثابت کند که کلیه هزینه‌های مربوط به خطوط تلفن مورد استفاده خود را پرداخته، نیز ثابت می‌کرد که شماره تلفن موضوع اختلاف مورد استفاده کنسولگری ایالات متحده نبوده است. با این

وصف، ایالات متحده اظهار می‌دارد که حتی بدون آن مدارک می‌تواند ثابت کند که صورتحسابها موعید ارائه خدماتی به کنسولگری ایالات متحده نمی‌باشند.

۵۷ - ایالات متحده اظهار می‌دارد که کنسولگری امریکا در تبریز هرگز تلفنی به شماره ۵۱۴۴۶ نداشته، همچنین این ادعا را رد می‌کند که "میسون امریکایی" متعلق به دولت ایالات متحده بوده است و اظهار می‌دارد که عنوان "میسون امریکایی"، احتمالاً برای بیمارستانی در خیابان شهناز، جنب کنسولگری بکار گرفته می‌شد که بدواً توسط میسیونرهای مذهبی امریکایی تأسیس شده بود و معمولاً "میسون امریکایی" نامیده می‌شد. ایالات متحده انکار می‌کند که بیمارستان در هیچ زمانی وابسته به دولت ایالات متحده بوده است.

۵۸ - ایران انکار می‌کند که "میسون" وابسته به بیمارستان بوده و اظهار می‌دارد که میسون مزبور به دولت ایالات متحده تعلق داشته است. ایران ادعا می‌کند که متقاضی اولیه انشعاب تلفن مورد اختلاف در تبریز، کنسولگری ایالات متحده بوده است.

ج - بهره و هزینه‌ها

۵۹ - خواهان همچنین اظهار می‌دارد که حق دارد بابت مطالبات خود بهره دریافت کند. در مورد ادعای مرتبط با استفاده دکو - یور از کانال تلگرافی، خواهان تقاضا دارد که به وی از دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] نسبت به مبلغ ۲،۵۸۷،۵۰۰/- ریال، بابت دوره منتهی به نهم آبانماه ۱۳۵۲ [۳۱ اکتبر ۱۹۷۳]، که در صورتحساب مورخ دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳] مطالبه شده بود، بهره پرداخت شود. خواهان معتقد است که بهره، نسبت به مبلغ

-/۱۱۲،۵۰۰ ریال باقیمانده بابت خدمات ارائه شده تا نهم آذرماه ۱۳۵۲ [پایان نوامبر ۱۹۷۳]، باید از تاریخ صورتحساب مورخ پنجم دیماه ۱۳۵۵ [۲۶ دسامبر ۱۹۷۶] که هزینه‌ها در آن تجدید محاسبه شد، پرداخت گردد. درمورد ادعای استفاده دکو - یور از کانال تلفنی، شرکت مخابرات تقاضا دارد که بهره از تاریخ مطالبه مورد حکم قرار گیرد. خدمات کانال تلفنی بابت دوره تا ۳۰ بهمن ماه ۱۳۵۲ [۱۹ فوریه ۱۹۷۴] بموجب صورتحساب پنجم اسفند ماه [۲۴ فوریه] و خدمات دوره بعدی تا ۳۱ تیر ماه ۱۳۵۳ [۲۲ ژوئیه ۱۹۷۴] بموجب صورتحساب ۲۷ تیر ماه [۱۸ ژوئیه] مطالبه شده بودند و مشابه آنچه در مورد کانال تلگرافی عمل شد، [هزینه] آخرین دوره خدمات کانال تلفنی می‌بایست مجدداً حساب می‌شد که محاسبه صحیح هزینه‌ها یا صورتحساب ۲۶ دسامبر ۱۹۷۶ به دکو- یور تسلیم گردید. به نظر می‌رسد که بابت ادعای استفاده از خط تلفن تبریز، خواهان از تاریخ صورتحسابهای مربوط به آن انشعاب درخواست بهره می‌کند. خواهان با استناد به رویه دیوان، در ادعاهای رسمی به مفهوم بند ۲ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی، اظهار می‌دارد که نرخ بهره نباید کمتر از ۱۰ درصد باشد. ایالات متحده ادعای بهره را نمی‌پذیرد.

۶۰ - و بالاخره هر دو طرف، بابت هزینه‌هایی که در داوری متحمل شده‌اند، خسارت مطالبه می‌کنند.

دو - اسباب موجه حکم

الف - صلاحیت

۶۱ - اختلافی نیست و دیوان نیز متقاعد شده است که خواهان یک "سازمان، تشکیلات یا واحد تحت کنترل" دولت جمهوری اسلامی ایران است و بنابراین، مشمول تعریف

"ایران" مذکور در بند ۳ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی می‌باشد. خواننده طبق تعریف مندرج در بند ۴ ماده هفت بیانیه حل و فصل دعاوی، ایالات متحده امریکا است.

۶۲ - بنابراین دعاوی حاضر طبق بند ۲ ماده دو بیانیه حل و فصل دعاوی، یک "دعای رسمی" بین "ایران" و "ایالات متحده" است و به طوریکه در جلسه استماع توضیح داده شد طرفین در این مورد نیز اتفاق نظر دارند. صلاحیت دیوان نسبت به اینگونه دعاوی محدود است به آنهایی که از "قراردادهای فیما بین [ایران و ایالات متحده] درخصوص خرید و فروش اجناس و خدمات" ناشی می‌شود. هر چند که طرفین در مورد مبنای دقیق قراردادی قسمتهای مختلف دعوا اختلاف نظر دارند، دیوان متقاعد شده است که اجاره کانال های تلگراف و تلفن توسط ایالات متحده از ایران و همچنین استفاده ادعایی از خط تلفن تبریز، به مفهوم بند ۲ ماده دو بیانیه حل و فصل، "ترتیبات قراردادی" درخصوص خرید و فروش خدمات محسوب می‌شود و بر این اساس، دیوان مقرر می‌دارد که نسبت به این پرونده صلاحیت دارد.

ب - ماهیت

۶۳ - راجع به ماهیت دعوا، تصمیم دیوان این است که ایالات متحده مکلف می‌باشد بابت خدمات مخابراتی ارائه شده به دکو - یور، مبلغ -/۲,۷۰۰,۰۰۰ ریال برای استفاده از کانال تلگرافی و مبلغ -/۱,۶۶۸,۷۵۰ ریال برای استفاده از کانال تلفن، به علاوه بهره به ترتیب مقرر در زیر، به خواهان بپردازد. دیوان ادعای مطروح علیه ایالات متحده بابت استفاده از خط تلفن در تبریز را رد می‌کند. دیوان ابتدا به ادعای مربوط به خدمات ارائه شده به دکو - یور سپس به ادعای استفاده از خط تلفن تبریز می‌پردازد.

۱ - ادعای مربوط به خدمات ارائه شده به دکو - یور

الف - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا

۶۴ - در مورد ادعای استفاده از کانال تلگرافی تهران - آنکارا، دیوان ملاحظه می‌کند که سه موضوع عمده مورد اختلاف طرفین است که عبارتند از: مفاد قرارداد، تاریخی که ارائه خدمات آغاز گردید و اینکه آیا ایالات متحده ذیحق دریافت تخفیف است یا خیر.

۶۵ - در مورد قرارداد بین طرفین، به ویژه درباره نرخ قابل اعمال، دیوان از این نقطه آغاز می‌کند که معمولاً "تأمین کننده خدمت، در این مورد وزارت پست و تلگراف، نرخهای اشتراک مشتریان را بابت استفاده از خطوط تلگراف و تلفن تعیین می‌کند. مشترک نیز با درخواست خدمات، نرخهای جاری فروشنده را می‌پذیرد، مگر آنکه توافق خاصی برای اعمال نرخهای دیگری، وجود داشته باشد.

۶۶ - بار اثبات این ادعا که چنین توافق خاصی در این پرونده وجود داشته، بر عهده ایالات متحده است. دیوان معتقد است که ایالات متحده نتوانسته به نحوی که دیوان متقاعد شود، ثابت کند که وزارت پست و تلگراف واقعا با شرایط مندرج در نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] آقای هیوز موافقت کرده بود. اولاً ایران دریافت نامه مزبور را انکار می‌کند. هرچند به نظر می‌رسد که ممکن است شرکت مخابرات نسخه‌ای از آن نامه را بعداً به عنوان پیوست نامه مورخ ۱۶ اردیبهشت ماه ۱۳۵۳ [ششم مه ۱۹۷۴] آقای هیوز دریافت کرده باشد، ولی این امر نمی‌تواند مؤثر در مقام باشد، زیرا قرارداد در آن زمان دیگر اعتباری نداشت. ثانياً در هرحال شکی نیست که وزارت پست و تلگراف هیچگاه شرایط مندرج در نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] را بطور رسمی قبول نکرد. آقای هیوز در جلسه استماع توضیح داد که آقای پارسا شفاهاً به وی اطمینان داده بود که این شرایط پذیرفته شده بودند. با اینحال، آقای هیوز تصدیق کرد که دکو - یور نتوانسته بود علیرغم درخواست صریح رضایت رسمی ایران را کسب کند. در چنین

اوضاع و احوالی، دیوان معتقد است که اطمینان غیر رسمی از ناحیه آقای پارسا که خود برانگیزنده این سؤال می باشد که آیا وی اجازه داشته وزارت پست و تلگراف را به آن ترتیب متعهد کند، کافی نبوده است که ایران را به مفاد نامه مورخ ۱۸ آبانماه ۱۳۵۰ [نهم نوامبر ۱۹۷۱] مقید سازد. بنابراین خواهان حق دارد نرخهای جاری خود را بدون تخفیف اعمال و اجاره‌بهای ماهانه‌ای به مبلغ ۱۱۲،۵۰۰/- ریال دریافت دارد.

۶۷ - در مورد اختلاف راجع به اینکه چه موقع خدمات ارائه شده‌اند، دیوان لازم نمی بیند راجع به این موضوع تصمیم بگیرد، زیرا اختلافی در این نیست که شرکت مخابرات، هرچند فقط هزینه تا نهم آذرماه ۱۳۵۲ [پایان نوامبر ۱۹۷۳] مطالبه می کند، کماکان تا ششم دیماه ۱۳۵۲ [۲۷ دسامبر ۱۹۷۳] به ارائه خدمات مورد بحث ادامه داد. بنابراین حتی اگر پذیرفته شود که کانال فقط از ۱۵ آذرماه ۱۳۵۰ [ششم دسامبر ۱۹۷۱] شروع به کار کرد، خواهان هنوز به اندازه کافی محل دارد که همان مبلغ را مطالبه نماید.

۶۸ - نهایتاً، در رابطه با تخفیف مورد مطالبه ایالات متحده بابت اختلافات ادعایی درکار مدار، دیوان به مندرجات آن قسمت از توصیه‌های سی سی آی تی تی استناد می کند که هر دو طرف در لوائح خود در موارد گوناگون به آن اشاره کرده‌اند. توصیه شماره د - ۵ - ۱ به شرح زیر است:

۵ - استرداد وجه

۵ - ۱

در صورت کار نکردن کانال استیجاری که سازمانی * مسئول تأمین آنست، چنانچه مدت توقف لااقل سه ساعت متعادی بوده موضوع نیز توسط مشترک گزارش شده باشد وجوه مربوطه قابل استرداد خواهد بود.

برای هر سه ساعت توقف متعادی کار کانال، مبلغ قابل استرداد معادل یک پنجم اجاره‌بهای روزانه به ترتیب زیر خواهد بود:

- درمورد اجاره بیش از یکماه، $\frac{1}{3}$ اجاره‌بهای ماهانه.

- درمورد اجاره کمتر از یکماه، کل اجاره‌بهای بر تعداد روزهایی که در اجاره نامه حساب شده تقسیم خواهد شد،

برای هر ۲۴ ساعت [توقف] متوالی حداکثر یک روز اجاره بها قابل استرداد خواهد بود.

۵ - ۲ در خدمات بین قاره‌ای، حداقل مدت اختلال مشمول استرداد وجه را می‌توان کمتر از سه ساعت تعیین نمود. در چنین وضعی مبلغ قابل استرداد توسط سازمان* مربوطه تعیین خواهد شد.

۵ - ۳ سازمان های * مربوطه، به تقاضای استرداد وجه ناشی از نامساعد بودن شرایط ارسال امواج رادیویی ترتیب اثر نخواهند داد.

۵ - ۴ به تقاضای استرداد وجه بابت استفاده از خدمات مخابراتی عمومی طی مدتی که کانال استیجاری در دسترس نیست، ترتیب اثر داده نخواهد شد.

۵ - ۵ هرگاه در اثر اهمال مشترک و یا نقص دستگاهها یا وسایل متعلق به وی که توسط خود مشترک نگهداری و بهره‌برداری می‌شود، در کار کانال استیجاری وقفه یا اختلالی ایجاد گردد(صرفنظر از مدت اختلال یا وقفه) وجهی مسترد نخواهد شد.

۶۹ - دیوان بررسی این موضوع را ضروری نمی‌داند که آیا اختلالات موجب اشکال در کار بهره‌برداری از کانال شده بودند یا خیر و در صورت مثبت بودن پاسخ تاثیر آنها تا چه میزان بوده است. دیوان همچنین لازم نمی‌بیند که وارد بحث ماهیت حقوقی توصیه‌های سی. سی. آی. تی. تی. و این موضوع شود که آیا این توصیه‌ها به عنوان عرف تجاری یا به صورت دیگری برای طرفین الزام آور هستند یا خیر، زیرا حتی اگر فرض شود که اختلالی وجود داشته و توصیه شماره ۵ مذکور در فوق تحت شرایط معینی به مشترک حق مطالبه تخفیف را می‌دهد، ایالات متحده همچنان نمی‌تواند مطالبه تخفیف کند، چرا که دکو - یور موارد اختلال را به نحو مقرر در توصیه ۱-۵ گزارش نکرده است. آنطور که آقای هیوز در جلسه استماع توضیح

* یا نمایندگی (نمایندگیهای) خصوصی مجاز در ارائه این قبیل خدمات.

داد، دکو - یور موارد اختلال را فقط به وسیله تلفن به وزارت پست و تلگراف اطلاع می‌داد، بدون آنکه هیچگاه کاهش حق اشتراک را درخواست کرده یا وعده تخفیف دریافت داشته باشد. بنابراین دیوان معتقد است که ایالات متحده حق استرداد وجهی را ندارد.

۷۰ - دیوان نتیجه می‌گیرد که خواهان محق است که حق اشتراک ماهانه‌ای به مبلغ ۱۱۲،۵۰۰/- ریال برای مدت ۲۴ ماه خدمت مطالبه کند که جمعا بالغ بر ۲،۷۰۰،۰۰۰/- ریال می‌گردد.

ب - ادعای مربوط به استفاده از کانال تلفنی تهران - آنکارا

۷۱ - تا آنجا که به ادعای مطروح علیه دکو - یور بابت استفاده از خط تلفن بین تهران و آنکارا مربوط می‌شود، دیوان ملاحظه می‌کند که طرفین اختلاف نظری راجع به مفاد قرارداد یا تاریخ شروع و ختم خدمات ندارند. طبق قرارداد، شرکت مخابرات می‌بایست خدماتی را در سطح استاندارد مشخصی مطابق با توصیه ام - ۱۰۲ سی. سی. آی. تی. تی. تأمین کند. از مدارک بخوبی برمی‌آید که، علیرغم کوششهای مشترک طرفین برای حل مشکلات فنی، شرکت مخابرات از عهده ارائه خدمات در سطح استاندارد مزبور بر نیامد. باتوجه به کیفیت ضعیف کانال، دیوان نتیجه می‌گیرد که شرکت مخابرات تا تاریخ وصول نامه ۱۵ فروردین ماه ۱۳۵۳ [چهارم آوریل ۱۹۷۴] استراکتوم، حق دریافت اشتراک قراردادی را نداشت. با اینحال دیوان مقرر می‌دارد که خواهان بابت دوره بعد از ۱۵ فروردین ماه ۱۳۵۳ [چهارم آوریل ۱۹۷۴] حق دریافت حق اشتراک قراردادی را دارد، زیرا دکو - یور قرارداد را تا دهم مهرماه ۱۳۵۳ [دوم اکتبر ۱۹۷۴] فسخ نکرد. بنابراین دیوان مبلغ ۱،۶۶۸،۷۵۰/- ریال را که براساس شش حق اشتراک ماهانه به مبلغ ۲۸۱،۲۵۰/- ریال منهای ۱۸،۷۵۰/- ریال بابت دو روز کسری دوره شش ماهه

کامل در اکتبر ۱۹۷۴ محاسبه شده است، [به نفع خواهان] مورد حکم قرار می دهد.

۲ - ادعای مربوط به استفاده از خط تلفن تبریز

۷۲ - درمورد ادعای استفاده از خط تلفن شماره ۵۱۴۴۶، در تبریز، دیوان معتقد است که مدارک موجود نزد دیوان کافی برای صدور حکمی به مبلغ مورد ادعا نیست. این واقعیت که نام مشترک در صورتحسابهای تسلیمی خواهان "میسون امریکایی" ذکر شده، بخودی خود کافی برای اثبات مسئولیت ایالات متحده نیست. ادله دیگری نیز در پرونده برای تأیید چنین نظری وجود ندارد. خواهان از عهده اثبات ادعای خود برنیامده و نتوانسته است بنحو متقاعد کننده‌ای به دیوان نشان دهد که خط تلفن مورد بحث متعلق به کنسولگری ایالات متحده در تبریز بوده یا اینکه به دلایلی دیگر هزینه‌ها می بایست برعهده دولت ایالات متحده قرار گیرد. بنابراین دیوان این ادعا را رد می کند.

ج - بهره و هزینه‌ها

۷۳ - دیوان وفق رویه معمول خود در مورد ادعاهای رسمی، حکم می دهد بهره‌ای به نرخ ده درصد در سال (براساس هر سال ۳۶۵ روز) به شرح آتی به خواهان پرداخت شود: نسبت به مبلغ -/۵۰۰،۵۸۷،۲ ریال از ۳۰ روز بعد از دهم آذرماه ۱۳۵۲ [اول دسامبر ۱۹۷۳]، نسبت به مبلغ -/۱۱۲،۵۰۰ ریال از سی روز بعد از پنجم دیماه ۱۳۵۵ [۲۶ دسامبر ۱۹۷۶]، نسبت به مبلغ -/۹۹۸،۱۲۵ ریال از سی روز بعد از ۲۷ تیر ماه ۱۳۵۳ [۱۸ ژوئیه ۱۹۷۴] و نسبت به مبلغ ۶۷۰،۶۲۵ ریال از سی روز بعد از پنجم دی ماه ۱۳۵۵ [۲۶ دسامبر ۱۹۷۶].

۷۴ - رویه دیوان در ادعاهای رسمی این نبوده است که حکم به پرداخت هزینه داوری به نفع محکوم له صادر کند. بنابراین هریک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را تقبل نماید.

سه - حکم

باتوجه به مراتب پیشگفته،

دیوان به شرح زیر حکم صادر می‌کند:

(الف) خوانده، ایالات متحده آمریکا مکلف است مبلغ چهار میلیون و سیصد و شصت و هشت هزار و هفتصد و پنجاه ریال (۴،۳۶۸،۷۵۰ ریال) به علاوه بهره ساده به نرخ ۱۰ درصد در سال (براساس هر سال ۳۶۵ روز)، نسبت به مبلغ دو میلیون و پانصد و هشتاد و هفت هزار و پانصد ریال (۲،۵۸۷،۵۰۰ ریال) از دهم دیماه ۱۳۵۲ [۳۱ دسامبر ۱۹۷۳]، و نسبت به هفتصد و هشتاد و سه هزار و یکصد و بیست و پنج ریال (۷۸۳،۱۲۵/- ریال) از پنجم بهمن ماه ۱۳۵۵ [۲۵ ژانویه ۱۹۷۷] و نسبت به مبلغ نهمصد و نود و هشت هزار و یکصد و بیست و پنج ریال (۹۹۸،۱۲۵/- ریال) از بیست و ششم مرداد ماه ۱۳۵۳ [۱۷ اوت ۱۹۷۴] لغایت تاریخ پرداخت مبلغ حکم، به خواهان، شرکت مخابرات ایران، بپردازد.

(ب) بقیه ادعاها مردود اعلام می‌شوند.

(ج) هریک از طرفین باید هزینه‌های داوری مربوط به خود را تقبل نماید.

لاهور، به تاریخ ۲۸ آذر ۱۳۶۸ برابر با ۱۹/۱۲/۱۹۸۹

Bengt Broms

بنگت برومس

رئیس شعبه یک

[Signature]

هوارد ام. هولتزمن

مخالف در بخشی و موافق در بخش دیگر.

رجوع شود به نظر جداگانه

بنام خدا

اسداله نوری

[Signature]